

အဖြူကိုချစ်သော အမေ
အမဲကို ချစ်သော အဖြူ

တိန်ဒူးလတ်

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

၁

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများ တွင် ချစ်စရာကောင်းသော ဓလေ့စရိုက်ကလေးတွေ အများ အပြားပင် ရှိနေပါသည်။ ။

ကိုယ့်လူမျိုးမို့ ကိုယ်ဂုဏ်တင်ပြောကြားခြင်း မဟုတ်ပါ။

နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသားများ ရေးကြသော “ မြန်မာပြည်” နှင့် သက်ဆိုင်သော စာအုပ်တိုင်းတွင် ပင် မြန်မာတို့ ၏ ချစ်စရာဓလေ့စရိုက်များကို မကွယ်မပျက်တမ်း ဝန်ခံရေးသားခဲ့ကြသည် မှာ အထင်အရှားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

အထူးသဖြင့် လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး ခွဲခြားမှုမရှိဘဲ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံတတ်မှု။

ဇာတ်နိမ့်ဇာတ်မြင့် မခွဲတတ်မှု။

အသားအရောင် ခွဲခြားခြင်း လုံးဝမရှိမှု စသည် တို့ သည် အခြားသော လူမျိုးများ တွင် ရှားမှ ရှားသော အရည်အချင်းတစ်ပါး ဖြစ်နေပါသည်။ ။ မြန်မာတို့ အဖို့ မူကား အရေးတယူထားစရာပင် မလိုသော၊ ထမင်းစား ရေသောက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလောက်သော ကိစ္စရပ်များ သာတည်း။

J

မှတ်မှတ်ရရ မနှစ်က သင်္ကြန်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ်မဏ္ဍပ်မှာ ဆယ်ကျော်သက်
သွေးစုန်းမျက်မည်းအရွယ် လှပျိုဖြူ လေးများ
အစုလိုက်အပြုံလိုက်ရှိသဖြင့် ရေပက်ခံကားများ တိုးမပေါက်အောင်
စည်ကားနေပါသည်။ ။

“ ဒီကားက ဘဲလေးတွေက မိုက်တယ်ဟေ့။ ဂျင်းဂျက်ကက်တွေ
ဂျင်းပင်တွေ ဝမ်းဆက်နဲ့ ချညှိပဲ။ ပက်ကွပက် ”

“ ဟေ့ ဟေ့ ကားဖုံးပေါ် ထိုင်နေတဲ့ ကောင်ကို ဖိပက်ကွ၊
ကျော်ဟိန်းနဲ့ တူတယ်ကွ ”

ကောင်မလေးတွေကလည်း ကောင်မလေးတွေ။

ရေပက်သည့်နေရာမှာ ပင် မျက်နှာလိုက် ပက်ကြသည်။ ။

သူတို့ ကျတော့ “ ဘဲ ” ခပ်မိုက်မိုက်လေးတွေကိုမှ ရွေးပက်ကြသည်
။

ကား တစ်ကား ဆိုက်လာသည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း ရွေးပက်ကြသည်။ ။

ကိုယ့်လူနှင့်ကိုယ်။ အသီးသီး အသက၊ အသက။

ကောင်ကလေးတစ်ယောက်များတော့ ပက်မယ့်လူမရှိဘဲ
ကြားလပ်နေသည်။ ။

သူကလည်း အာဂ။

“ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ဖလားလောက် မပက်တော့ဘူးလား ဟင် ”

သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ ဖြူဖြူချောချော ကောင်မလေးကို တောင်းပန်နေသည်။ ။

“ အို မပက်ချင်ပါဘူး။ အသားမည်းမည်းနဲ့ ကုလားကို ”

“ အော် အစ်မရယ် ကုလားမှာ လည်း အသည်းနဲ့ ပါဗျာ၊ အသားမည်းပေမယ့် အသည်းက ဖြူပါတယ် ”

တခြားသူတွေတော့ မသိ။ သူ့စကားလေးသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲကိုတော့ နက်ရှိုင်းစွာ စူးနစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ။

အသားအရောင် လုံးဝ ခွဲခြားခြင်းမရှိသော နိုင်ငံတစ်ခုတွင်းမှ အမှတ်မထင် မြင်ကြားလိုက် ရသော အဖြစ်အပျက်လေးမို့ပါ။

သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး အလေးအနက်ထားကြမည့် ကိစ္စ ဟုတ်မည်မထင်ပါ။

ပြောသည့် သူကလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်၊ ခံရသည့်သူကလည်း ပြီးလွယ်စီးလွယ် ဖြစ် ကြသည် သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာ၏ တခြားဘက် အခြမ်းတွင် ကား -

၃

အသားအရောင်ခွဲခြားမှု

ယင်းကြောင့် ယနေ့ တောင်အာဖရိကတွင် ကမ္ဘာပျက်နေရပြီ။

သွေးချောင်းစီးနေကြလေပြီ။

လက်နက်ကို လက်နက်ချင်း စစ်ခင်းပြီး သွေးစာရင်း ရှင်းနေကြပေပြီ။

မြိတိန်နှင့် အမေရိကတို့ တွင် ကား -

အကြမ်းဖက် ဆန္ဒပြပွဲများ ၊ လူဖြူလူမည်း အဓိကရုဏ်းများ ၊ စစ်အေးတိုက်ပွဲသံများ ညံ့နေလေပြီ။

“ လူဖြူဆိုတာ လူဝါ၊ လူမည်း၊ လူညိုတွေလို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ဖို့ မွေးဖွားလာရတဲ့ သူ တွေပဲ ”

တစ်ချိန်က အာဏာရှင် ဟစ်တလာက ထိုသို့ ဟစ်ကြွေးခဲ့ဖူးသည် ။

စနစ်တက့စနစ်ထဲတွင် “ အသားအရောင် ခွဲခြားရေးစနစ် ” သည် လူမဆန်ဆုံး၊ အဆင့်အတန်း အနိမ့်ဆုံး၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး စနစ်ပင် ဖြစ်သည် ။

ထိုစနစ်မျိုးကို ယနေ့ နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်အထိ မွေးဖွားပျိုးထောင် အသက်ဆက်ပေးနေသူတွေ ရှိနေသေးသည် ။

အရေပြားပေါ်မှ အပ်ဖျားတစ်ထောက်စာမျှသာ ပါးလှပ်လှသော အရောင်အဆင်းလေး တစ်ခုအတွက်နှင့်၊ လူချင်းအတူတူ၊ တန်းတူအခွင့်အရေး ရဖို့ ဝေးစွ။ လူ့နောက်သူ့နောက်ရောက်ပြီး အောက်တန်းကျလှသော ဘဝမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေကြရသော “ အသားမည်း ” များ ၏ ကံကြမ္မာမှာ ။

သို့သော် သူတို့ ကံကြမ္မာမှာ သူတို့ ၏ အတိတ်ကာလ ဝိပါက်ကြောင့်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။

သူတို့ ၏ ဇစ်မြစ်ကို သူတို့ သိသည် ။ တရားခံကို သိသည် ။

ထို့အတွက် ခေါင်းငုံ့ခံ မနေကြတော့။

သို့ဖြင့် သူတို့ ၏ အနာဂတ်သည် ကား မဝေးလှတော့ချေ။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၇ ခုနှစ်က “ ငမည်း ” ဆိုသော စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ရေးသားထုတ် ဝေခွဲဖူးပါသည် ။ ထိုစာအုပ်အမှာ စာ နိဂုံးပိုင်းတွင် “ မြန်မာပြည်သူတို့ ၏ လူမည်းများ အပေါ် စာနာ စိတ်ကို ဤစာအုပ်က ယိုဖိတ်နိုင်စေမည်ဆိုပါက ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရကျိုးနပ်သည် ဟု ပင် ယူဆမိပါသည် ” ဟု ရေးသားခဲ့ပါသည် ။

စာအုပ်ကပ်ဆိုက်နေသော ထိုကာလပိုင်းတွင် “ ငမည်း ” စာအုပ်မှာ ထင်တာထက် ပို၍ အရောင်းသွက်ခဲ့သည် ကို အားရစဖွယ် တွေ့ရပါသည် ။ မြန်မာပြည်သူတို့ ၏ လူမည်းများ အပေါ် စာနာစိတ်ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအနေဖြင့် အကဲဖြတ်ခွင့် ရခဲ့ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် “ အဖြူကိုချစ်သောအမည်း အမည်းကိုချစ်သော အဖြူ ” ကို အားမာန်ပြည့်ဝစွာ ရေးသားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

၄

“ အဖြူကိုချစ်သောအမည်း အမည်းကိုချစ်သောအဖြူ ”

ဤစာအုပ်မှာ နိုင်ငံရေးစာအုပ် မဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်သာ ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် သာမန်ဝတ္ထုကား မဟုတ်။ ဇာတ်ကောင်များကိုယ်နှိုက်ကပင် ထူးခြား၍ ဖြစ်ပါသည် ။

ဗီယက်နမ်မလေးနှင့် အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်၊ ဗြိတိသျှမင်းသားနှင့် ဂျပန်ခရီးကြိုမလေး၊ ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာနှင့် ဟာဝေယံကျွန်းသူ၊ ယိုးဒယားမင်းသမီးနှင့် အီတာလျံပြဇာတ်မင်းသား။

ကမ္ဘာ့စာပေနယ်တွင် လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး ချစ်ကြိုက်ဆုံတွေ့ကြသော မေတ္တာဘွဲ့စာ အုပ်များ စွာ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါသည်။ ။ ပေါ်ထွန်းနေပါသည်။ ။ ပေါ်ထွန်းပါဦးမည်။

သို့သော်

“ အဖြူကိုချစ်သောအမည်း အမည်းကိုချစ်သောအဖြူ ” မှ ဇာတ်ကောင်များကား ယခင်က မပေါ်ခဲ့ဖူးသေးသော ဇာတ်ကောင်များ ။

ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာသော သန်းကြွယ်သူဌေးသား၊ ရုပ်ရည်ရူပကာ အင်မတန်ချောသော သူ၊ ဗြဟ္မာဏဇာတ်နွယ်၊ “ အိန္ဒိယအမျိုးသားလေးတစ်ဦး ” နှင့် အမေရိကန်ပြည် တက္ကသိုလ်တစ်ခု မှ ပါမောက္ခချုပ်တစ်ဦး၏ သမီး “ အမေရိကန်နီဂရိုးမလေး ” တစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း။

လူဖြူတစ်ယောက်နှင့် လူမည်းတစ်ယောက်တို့ ၎င်း၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း မှာ မထူးဆန်းပါ။ အိန္ဒိယပြည်သားနှင့် လူမည်းမလေးတို့ ၎င်း၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ထူးဆန်းပါသည်။ ။

“ အမည် ” ချင်းအတူတူကြားမှ “ အသားအရောင် ခွဲခြားမှုပြဿနာ ” မှာ ကား ထူးခြားလှပါသည်။ ။ “ အသားအရောင် ခွဲခြားမှု ” သရုပ်သကန်သည် လည်း ပိုမိုရုပ်လုံးကြွလာပါသည်။ ။ ပို၍ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်လည်း ကောင်းလာပါသည်။ ။

သို့ဖြင့် စနစ်တစ်ခုကို တိုက်ဖျက်ရာတွင် အကောင်းဆုံး အနုပညာလက်နက်တစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်ပါ အခန်းတစ်ခန်းကို ၁၉၇၂ ခုနှစ်လောက်က မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် “ ကိုသက်(မော် တင်စွန်း) ” က “ အဖြူကိုချစ်သောအမည်း အမည်းကိုချစ်သောအဖြူ ” ဟူသော အမည်ဖြင့်ပင် တစ်လပြတ် ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဘာသာပြန်ဆို ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါသည် ။ ထိုဝတ္ထုတိုလေးကို စာဖတ်ပရိသတ် အတော်များများက အသည်းစွဲခဲ့ကြပါသည် ။ ကျွန်တော်ကမူ ပို၍ စွဲလလွန်းလှသဖြင့် မူရင်းစာအုပ်ကို မရအရ ရှာဖွေကာ၊ ယခု လုံးချင်း တစ်အုပ်အဖြစ် အပြည့်အစုံ ပြန်ဆို ရေးသားလိုက်ပါသည် ။

မူရင်းစာအုပ်အမည် အတိအကျမှာ “ ဗြဟ္မဏနှင့် ရွှေမင်းသမီး ” (The Brahman and the Belle) ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော်က လူသိ များ နှင့်ပြီးသော အမည်တစ်ခု ဖြစ်သည့် “အဖြူ ကိုချစ်သောအမည်း အမည်းကိုချစ်သောအဖြူ ” ဟူသော အမည်ကိုသာ ယူလိုက်ပါသည် ။

ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီး၏ ၁၉၇၈ ခုနှစ်အတွက် သတ်မှတ်ထားသော “ နိုင်ငံတကာ အသားအရောင် ခွဲခြားမှုနှစ် ” ကို ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုခွင့်ရသဖြင့် ကျေနပ်မိပါသည် ။

ဟိန်းလတ်
၁-၉-၁၉၇၈

* * *